

—¿Y fué feliz en su matrimonio con Aurea?
—preguntó otro.

Y Armando respondió:

—En los primeros meses, sí. Pero al medio año Aurea abandonó á Alberto, huyendo con un capitán de caballería.

Fritz Gluck.

Badalona.

La modisteta

Los estadants del quart pis de l' escaleta ahont jo habitava, eran una de las familias més respectadas de tot lo vehinat.

Y ab rahó. Perque tant la Sra. Quima, com la seva filla, l' Amparo, eran modelos de honradés y laboriositat.

Més d' un cop m' ho havia dit la senyora del primer pis:

—Noyas com l' Amparo no 'n corran. O si no observi, tot ho té: guapa, prudenta y endressada.

Per altra part la conducta de la filla de la senyora Quima, no podia ser mes bona. De casa al taller y del taller á casa. May anava acompanyada de cap amiga. Sola surtia de casa seva y sola hi-tornava.

Ab lo que guanyava fent de modista, 's mantenia ella y sa mare, y encare que no 's pot dir que 'ls sobrés res, tampoch no 'ls faltava.

Ningú 'n tenia res que dir; quan los vehins parlavan d' ellas, ho feyan ab cert respecte.

Pero per desgracia va acabarse lo bon comportament de l' Amparo.

Jo ja ho veig. Divuit anys, una cara y uns ulls preciosos y uns peuhets y un cosset més bonichs encare, y sobre tot—y aquesta es la principal circumstancia—tres ó quatre pretendents que may se cansavan de rondarla, crech que lo més natural era que s' enamorés. Donchs aixó es precisament lo que va succehir.

L' Amparo va enamorar-se.

A las dotze en punt surtia del taller. Avans á dos quarts d' una ja era á casa séva; are, ab prou feynas si hi arriba á dos quarts de dugas. Si avans anava á sopar á las set, are hi anava á las nou. D' aquí resultava que havia de menjar ab quatre esgarrapadas y hasta algún dia s' entornava sense haver tastat res, per por de fer tart.

Y á casa la Sra. Quima tot eran plors, crits y malas caras.

* * *

Un vespre—eran las onze—ja me 'n anava cap á dormir, quan vaig veure que las vehinas pujavan y baixavan adeladas per la escaleta.

La portera va enterarme de lo que passava. Aquella mosca morta de l' Amparo encare no havia anat á sopar. Y sa mare, veyent que en lloch la trovaban y que ningú sabia donar rahó, havia agafat una basca quedant com morta.

—Ja veurá, vingui—me deya una vehina tot pujant l' escaleta—está tota estirada al llit. Hasta fa mitja feresa. ¡Pobre senyora Quima!

* * *

Van pasar bastans días. Entre tots los vehins la cuidavan. Avuy dinava á casa d' un, demá sopava á casa d' un altre. Pero ja 's veya que la pobra senyora cada día anava perdent.

¡Es massa intens lo foch del amor maternál pera que la ingratitut d' un fill, per grossa que sigui, pugui apagarlo.

La desconsolada mare no feya mes que plorar.

En quant á l' Amparo ningú 'n va saber res mes desde 'l día que va desapareixe.

Feya un ó dos mesos que aixó havia succehit, quan un dia la senyora Quima rebé una carta de mans d' un home que refugi dar cap explicació.

La pobra, no sabia que ferse de contenta. Semblava que aquell paper li retornava la vida.

Al menos—deya—sabré alguna cosa de l' Amparo, perque aquesta carta es d' ella. ¡Prou que li conech la lletra! Aquest sobre ella l' ha escrit!

Pero ¡ay! ¡quina decepció! A dintre 'l sobre no hi havia més que un billet de cinquanta pessetas.

¡Ni una paraula escrita, ni una firma!

Un cop de tal naturalesa no pogué resistirho la senyora Quima, y aná posantse mala fin l' extrém, que reunintse 'ls vehins, y seguint las indicacions y consells del metje, acordaren traslladarla al Hospital.

* * *

Un dia cap al tart vingueren á buscarla ab la camilla pera portarli.

Poch á poch y ab molts treballs quatre vehinas caritativas pogueren baixar fins al carrer á la pobra malalta, que ni menos se do-